

Sygn. akt I Ns 12/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszczu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Piszczu na rozprawie

sprawy z wniosku S. C.

z udziałem D. Ź.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

1. Umorzyć postępowanie.
2. Przyznać adwokatowi T. K. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawczyni S. C. wynagrodzenie w kwocie 1 476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym kwotę 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem podatku VAT, które nakazać wypłacić ze środków budżetowych Sądu Rejonowego w Piszczu.
3. Przyznać adwokatowi M. T. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi D. Ź. wynagrodzenie w kwocie 1 476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym kwotę 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem podatku VAT, które nakazać wypłacić ze środków budżetowych Sądu Rejonowego w Piszczu.
4. Orzec, że zainteresowani ponoszą pozostałe koszty we własnym zakresie.

Sygn. akt I Ns 12/17

UZASADNIENIE

do postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 8 marca 2018r.

Wnioskodawczyni S. C. wystąpił do Sądu Rejonowego w Piszczu z wnioskiem o podział majątku wspólnego byłych małżonków wskazując jako uczestnika postępowania D. Ź..

We wniosku wskazała, że w skład majątku mającego ulec podziałowi wchodzą następujące składniki majątkowe:

- 1) lokal mieszkalny nr (...) położny w B. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Piszczu prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...)

- 2) ruchomości stanowiące wyposażenie mieszkania,
- 3) samochód osobowy marki F. (...) rok prod. 2001,
- 4) prawo do działki ogrodniczej

Wnioskodawczyni wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego przez przyznanie na własność wnioskodawczyni lokalu mieszkalnego razem z wyposażeniem i zasądzenie na rzecz uczestnika dopłaty w kwocie 25 875 zł, płatnej w terminie roku, w dziesięciu równych ratach po 2 587,50 zł. Przyznanie uczestnikowi prawa do działki ogrodniczej oraz samochodu osobowego i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni dopłaty w kwocie 6 000 zł, płatnej w terminie roku, w dziesięciu ratach po 600 zł.

Na rozprawie w dniu 8 marca 2018r. zainteresowani zawarli ugodę następującej treści:

1. Zainteresowani S. C. i D. Ż. zgodnie ustalają, że stanowiący ich składnik majątku wspólnego lokal mieszkalny nr (...) położony w B. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Pizzu prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...) o wartości 40 000 złotych wraz z wyposażeniem wymienionym we wniosku o podział majątku wspólnego w wyniku podziału majątku przypada na wyłączną własność wnioskodawczyni S. C..
2. Wnioskodawczyni S. C. dokona spłaty uczestnika postępowania D. Ż. kwotą 22 500 zł (dwadzieścia dwa tysiące pięćset złotych), przy czym kwota 15 000 zł zostanie zapłacona w terminie 30 dni od dnia 08.03.2018r., zaś kwota 7 500 zł w terminie do dnia 31.12.2018r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku braku płatności tych kwot.
3. Uczestnik postępowania D. Ż. zobowiązuje się w terminie 30 dni od dnia 08.03.2018r. wydać wnioskodawczyni S. C. klucze do lokalu mieszkalnego, zaś w terminie 2 miesięcy od dnia 08.03.2018r. wyprowadzić się z lokalu mieszkalnego.
4. Niniejsza ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia zainteresowanych wynikające z podziału majątku.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowieniem z dnia 8 marca 2018r. umorzył postępowanie w sprawie,

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ugoda jest umową, która umożliwia likwidowanie konfliktów na drodze kompromisu, bez konieczności odwoływania się i angażowania osób trzecich (sąd, arbitraż), bez konieczności prowadzenia, zwykle żmudnego, kosztownego oraz sformalizowanego postępowania, również dowodowego. Taki sposób rozwiązywania sporów należy uznać ze wszelkich miar za pożądany i przynoszący stronom wymierne korzyści. Przywraca on ponadto zaufanie między stronami i odbudowuje wiarę w możliwość umownego układania wzajemnych między nimi relacji. Możliwość zawarcia umowy ugody jest jednak w każdym razie uzależniona od gotowości do zawierania kompromisów, ustępstw i rezygnacji ze swoich mniej lub bardziej prawdopodobnych racji na rzecz partnera stosunku prawnego. Nie ma przy tym ograniczeń w zakresie eliminowania jakiegokolwiek grupy podmiotów, która byłaby pozbawiona możliwości załatwiania swoich spraw na drodze ugody.

Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego, które należy zaliczyć do przedmiotowo istotnych elementów ugody (wyrok SN z dnia 24 lipca 2002 r., I CKN 915/00, LEX nr 56895). Rozmiar i rodzaje ustępstw pozostają jedynie w gestii zainteresowanych podmiotów stosunku. Mogą one być bardzo różne i obiektywnie rzecz biorąc, nie muszą one być też jednakowo ważne. Wzajemne ustępstwa czynione sobie przez strony ugody nie muszą być ponadto *expressis verbis* wymienione w treści ugody. O kwalifikacji ustępstw przesądza ich porównanie do rozumienia przez każdą z nich treści stosunku prawnego i przekonanie o rodzaju oraz wielkości roszczeń z niego wynikających (wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r., IV CK 393/05, LEX nr 180811).

Przedmiotem ugody może być jakikolwiek stosunek prawny, bez względu na źródło powstania tego stosunku (A. Szpunar, Glosa do wyroku SN z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 205/98, Rejent 2000, nr 9, s. 105). Przedmiotem ugody mogą być zatem stosunki prawne ze sfery stosunków obligacyjnych, rzeczowych, rodzinnych, spadkowych

czy na tle stosunków prawa pracy, o ile nie są one wyłączone spod dyspozycji stron (R. Longchamps de Berier, Zobowiązania, s. 607; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 8, 2011, s. 980).

Uгода jako czynność procesowa, podlega ocenie w płaszczyźnie przesłanek z art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 223 § 2 k.p.c.; nie może więc być sprzeczna z prawem, z zasadami współżycia społecznego ani też zmierzać do obejścia prawa. W każdym wypadku zawarcie ugody podlega kontroli Sądu, analogicznie jak w razie cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczenia. W ugodzie, jako umowie wzajemnej, ustępstwo jednej strony musi być równoważone ustępstwem drugiej strony co odróżnia ugodę od uznania. Sąd natomiast, przy ocenie dopuszczalności ugody powinien badać, czy ustępstwa jednej ze stron nie są zbyt duże i nie prowadzą do przyznania drugiej stronie świadczenia częściowo nienależnego.

W ocenie Sądu nie istniały żadne przeszkody, aby przedmiotową sprawę rozstrzygnąć w drodze ugody sądowej, tym bardziej, że zainteresowani wyrazili taką wolę, a ich zamiarem nie było obejście prawa. Zainteresowani byli zgodni, że ugoda wyczerpuje wszystkie wzajemne roszczenia z tytułu podziału majątku wspólnego. Sąd uznał, iż ugoda zawarta przez strony nie pozostaje w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego i interesem obu stron (por. art. 223 w zw. z art. 203 § 4 k.p.c.), co prowadzi do wniosku, iż zawarcie ugody o treści zaproponowanej przez strony było dopuszczalne.

Mając na uwadze, że kwestia podziału składników wchodzących w skład majątku wspólnego zainteresowanych została rozstrzygnięta na drodze ugodowej, nie było podstaw do tego, aby postępowanie sądowe było prowadzone w dalszym ciągu. W takim przypadku ustawa nakazuje umorzenie postępowania, a kwestia ta nie podlega swobodnemu uznaniu sądu (art. 355 § 1 k.p.c.).